

UN SFAT si O HOTĂRIRE CAPITALĂ.

Cu austriacul m'am inteles în franceză. Mi-a spus că de aici nu se scapă ușor, sau poate deloc și în alt caz ne așteaptă Siberia. Dar aveți poate o șansă. V'a adus aici, că au vreo anchetă acolo și dimineata vă duce înapoi. Profitati și aruncati un bilet anunțând unde sunteți, când vă trece strada.

Cum? Scrieți un bilețel, două... Cu ce și pe ce, am întrebat eu? Mi-a arătat un ciot de creion și o manșetă de ziar^{pe} care le dădea pentru făcut țigări, din tutunul ce-l primea de la ruși.

M'am apucat de scris 3 bilețele, rugând pe cel ce găsește să ducă la adresa indicată și spuneam că mă găesc la NKVD.

Am discutat mult în cele 4-5 ore și i-am promis austriacului că dacă cumva voi scăpa, voi anunța pe profesorul Fortunescu, care mi cunoștea datele și care-mi fusese profesor.

Spre ziua, după ora 5, în acest sfârșit de Sepembrie, a venit politrucu și m-a luat. Era întineric și ceață.

Mergând agale am aruncat cele 3 bilețele. La acea oră matinală cine ar fi putut circula? Doar muncitori, oameni simpli care deschid și fac curățenie prin magazine, acolo fiind în plin centru orașului.

Minunea s'a întâmplat și am auzit-o după ce am scăpat de acolo. Toate trei bilețele au ajuns la adresele indicate și imediat destinații s-au dus la prof. Ilie Ion președintele organizației.

Acesta împreună cu un unchi al meu -Ion Iancu- s-au dus la procurorul Voinea căruia i-au cerut să intervină.

Procurorul în fața lor a pus mâna pe telefon și l-a întrebat pe chestorul Bădică unde mă aflu? Cinic i-a spus că am fost eliberat și are la dispoziție procesul ^{verbal al} meu de punere în libertate, semnat.

Procurorul i-a cerut ca până a doua zi să aflu unde mă aflu, să îmi spună cine m-a anchetat și să vină cu mine la procuratură, fiindcă el deține informații despre locul unde m-ași găsi.

Mai târziu îmi povesteau cei doi care ascultasera discuția că

nu obținuseră decât un lucru, să alerteze Siguranța și aceasta să-i informeze pe ruși.

Dar Ilie Ion și cu unchiul meu au plecat la București și au anunțat pe Iuliu Maniu care a intervenit la Comisia Aliată de Control, cu toate că situația politică internă era foarte încordată, din cauza grevei regale.

Revenind la NKVD am fost dus, sus din nou la anchetă, un fel de a zice, adică la bătaie, și ce bătai... de mă trezeau din leșin cu găleți cu apă aruncate pe mine, și acolo zăceam pe ciment.

Au mai durat două zile de astfel de anchete până într-o dimineață când a venit politrucul și m-a întrebat cum mă simt, ... M'a luat și ^{nyla} dus iar la anchetă. De data aceasta căpitanul Petrov mi-a spus să mă gândesc bine și să fiu sincer, iar seara o să stăm de vorbă. I-am spus că m-am gândit bine și cel care a informat mințind, este Marin Stănculescu. I-a spus politrucului, du-l să se odihnească, și să gândească că și noi stim ~~cu ce~~ misiune a venit aici.

De data aceasta am fost urcat la etaj, într-o cameră luminoasă, cu un pat curat cu cearceaf curat și o masă încărcată cu conserve de pește, cărnați, măsline, fructe de tot soiul până și portocale...

A insistat să mănânc. N-am vrut. A gustat el. M-a rugat cu vin. Am refuzat, a gustat el. Am cerut apă.

M-a dus în altă cameră unde am fost ras și după aceea din nou în cameră să mănânc și să mă odihnesc.

Așa murdar după aproape o săptămână de tăvălit pe ciment m-am întins pe cearceaful alb. M'am întins și am adormit, nu știu cât. M'am trezit în clopotele bisericii Gheorghe Chițu care se găsea la vreo 100-200 metri. N'am mai putut dormi, dar n'am deschis ochii, eram sigur că mă urmărește pe gaura cheii. Am stat gândindu-mă, făcându-mi planul. Vroiam să fortez nota și să le spun că anunțasem afară prin câteva bilete aruncat. În suflet mi se așternuse o li-

După un timp m'am ridicat din pat destins și vesel.

Peste câteva minute ^{eu-mi spună} intrat politrucul în cameră și a început ^{CUM} să mă întrebe cum se învață la noi, în facultăți. Mi-a spus că este student la Politehnică și are și servicii.

Sesizând starea de bună dispoziție în care mă aflu m'a întrebat de ce sunt așa vesel?

E normal i-am spus, din moment ce la ora asta acasă se știe unde mă găsesc. Cum s'a aflat, a urmat întrebarea.

I-am spus că am anunțat prin bilețele. Cum'ai trimis?, Cu d-voastră i-am răspuns.

Cum cu mine? Când am trecut strada de la clădirea lui Pleșa unde aveți Comenduirea, și sigur, unul din ^{bilete} (ele) a ajuns la destinație.

De unde ai avut creion? Am avut la mine și un petec de hârtie, pe care l-am aruncat odată cu bilețelele. Știam că nu mă perchiționaseră niciodată.

Bună ideie, a zâmbit, s'a sculat și a plecat.

Acum, mi-am zis se joacă cartea cea mare, să mă țin bine. Peste câteva minute a venit și m-a invitat jos.

Căpitanul Petrov era roșu ca racu. Urla ca o fiară sălbatică și din bandit și fascist nu mă scotea. S'a repezit la mine cu pisto- lul în mână, a început să-mi care în cap, m'a doborât și m'a jucat cu picioarele și tocat cu pistolul până cred că a obosit, fiindcă eu nu mai simțeam nimic. M-am trezit, nu știu după cât timp, pe ci- ment la subsol. Dincolo de gratii era unul cu ochii oblici care s'a uitat la mine și cu cizma mi-a împins o cană metalică cu apă. Gura îmi era cleioasă și amară. N'am putut să mă ridic. Am tras ca- na cu mâna, culcat fiind și am ^{băut}.

Corpul mă durea, nu puteam sta nici răsădit ca altă dată. Nu știu cât am stat așa dărâmat. Din înurcătură m'a scos politrucul care a venit și m-a dus iarăși sus și m'a așezat pe un fotoliu.

Căpitanul Petrov m'a întrebat: Te-ai învățat minte?

De ce?, fiindcă am spus adevărul. Nu mi-ati spus să fiu sincer și să nu mint?! Cum s'ar fi putut să am o singură ocazie care s'a i- nit și să nu profit de ea când d-voastră vreți să mă omorâți?

Așa pătesc fascistii care caută să-si bată joc de noi. Să nu mă încerci vreodată să faci așa ceva fiindcă noi vom ști totul. M-am gândit că esti băiat sărac, nevoieaș și te-ai înhătat cu burghezii, cu banditul de Maniu, când țărănistii voștri sunt cu Alexandrescu. O să mergi cu noi la București să-ți aranjem situația. Acum o să dai o declarație și mi-a întins o hârtie:

"Subsemnatul...îmi iau angajamentul că la nimeni niciodată și în nicio împrejurare nu voi spune unde am fost ~~ce-am~~ văzut și cu cine am discutat. În caz că nu-mi voi respecta cuvântul, nu am nici o pretenție și voi suferi cea mai cruntă pedeapsă."

Semnează, ~~meu~~ citește odată să-ți intre bine în cap.

(Nu peste mult, aveam să constat că acest "model rusesc" era introdus în toate închisorile din România și nimeni nu se elibera fără o astfel de declarație-sperietoare, să nu se afle barbariile prin care eram nevoiți să trecem).

Am plecat, tot în miez de noapte cum o făcusem cu 10 zile mai înainte, tot printr'o declarație, și mergând pe drum, mi-am jurat în gând că toată viața voi lupta împotriva comunismului.

Ajuns acasă, nici n'am apucat să bat în geam și mama mi-a deschis ușa spunându-mi, eram sigură că vii. Și în fugă mi-a spus că Ilie Ion a fost la București și s'a intervenit la Comisia Aliată.

De a doua zi profesorul Nițu care era Secretarul organizației județene, trecea prin fața casei în drumul spre Școala Normală unde avea catedra și mă ținea la curent cu situația, spunându-mi că sunt așteptat la București. Trebuind să-mi confecționez un costum de haine din stofă țesută în casă, am întâziat plecarea. Între timp un coleg al fratelui meu, Marcel Munteanu, care lucra la poliție ca agent a spus că se primise ordin de la Siguranță ca să fiu supravegheat ~~de~~ toate ieșirile din Căiiova, aveau ordin de arestare mea dacă eram semnalizat pe războaie lor.

Mergând să-mi iau costumul de haine de la croitor, pe stada Unirii, am fost oprit de un necunoscut care m-a întrebat: Ce mai faci domnule? Mă bucur că ai scăpat cu viață!

Nu cunosteam persoana si am rămas surprins. A continuat să-mi spună că m'a văzut în fiecare zi în beciul de la ruși. "Să sti că eu sunt mecanic acolo si mi se rupea inima când vedeam în ce hal erai torturat. Au mai trecut și altii pe acolo. Doi au murit, n-au putut să se poarte."

Deci în singurătatea aceea era cineva care mă observa și pe mine si pe cei ce treceau pe acolo.

La întâmplare l-am întrebat ce mai face șeful de acolo. Căpitanul Petrov a plecat azi dimineată la Turnu Severin pentru două zile. Astfel i-am aflat numele.

(Prenumele de Vasiliev l-am aflat în Iulie 1946 când s'a făcut mare vâlvă la Craiova că în timpul vizitei lui Petru Groza în oraș cineva a tras de pe sediul partidului comunist si l-a împușcat pe căpitanul Petrov, care era în mulțime, și căruia i s-au făcut funeralii de orasul Craiova).

Ajuns acasă i-am spus mamei că plec, fratele s-a dus la agentia CFR si mi-a cumpărat bilet, iar eu mi-am făcut bagajul. Am plecat la halta Plaiul Vulcănești de unde m-am suit în tren la 11 noaptea.

După plecarea mea, mai târziu când am trecut tot noaptea, și în fugă prin Craiova mama mi-a spus că aproape o jumătate de an am fost căutat și s'a făcut perchezitie prin casă, în beci și în pod.

SITUATIE EXPLOZIVĂ LA BUCUREȘTI

Am ajuns într'o situație foarte încordată si pe plan intern unde "greva regală" continua și pe plan extern unde Molotov cerea recunoașterea guvernului Groza de către marile puteri. Americanii din Bucuresti vedeau în intentia lui Molotov că se urmărește integrarea României în mod complet în situatia economică și politică a URSS-ului.

Pe 3 Oct. 1945 la Clubul PNT s'a primit înscrierea unui grup numeros, iar în declaratiile lui Maniu si Mihalache s'a spus: "...Drumul neamului românesc si deci al PNT nu poate fi decât unul: drumul greu de străbătut, dar drumul a cărui țintă este sigură si certă, drumul demnității."

Anturajul din jurul regelui se scindase, se vorbea tot mai insistent că Negel și Mircea Ioanitiu ar fi pentru o reconciliere a regelui cu guvernul, pe când Niculescu Buzesti, C. Visoianu, generalul Niculescu nu voiau să se facă pasul greșit, acceptând punctul de vedere al lui Iuliu Maniu care atrăgea atenția că pasul greșit ar putea avea urmări fatale pentru Rege care va fi nevoit să părăsească tronul chiar împins de cei pe care i-ar reconcilia.

Întâlnindu-se pentru prima oară Ana Pauker cu reprezentanții Angliei și Americii, aceștia într-o încercare de a schimba atmosfera între relațiile est-vest pe teritoriul românesc, i-ar fi spus că nu se poate trece peste faptul foarte bine cunoscut că în ultimii zece ani "numele lui Maniu și Brătianu au fost asociate în mintea opiniei publice americane cu lupta pentru libertate și democrație în România".

După 4 zile, pe 23 Octombrie 1945 în declarațiile făcute presei, C.I.C. Brătianu a afirmat că "Guvernul Groza, ce prezintă toate stigmatele dictaturii, constituie un real pericol pentru România, atât în ordinea internă, cât și pentru poziția sa internățională."

Imediat, în noaptea de 24/25 Oct. Teoharii Georgescu a trecut la arestarea a zeci de național tărăniști și liberali din Capitală sub pretextul că ar pregăti manifestări pentru ziua de naștere a Regelui.

Situația foarte apăsătoare era și în celelalte țări subjugate de ruși, făcuse ca diplomația americană să trimită pe Mark Ethridge care să constate situația la fata locului, pentru a face un raport ce urma să se discute în Decembrie la Conferința Ministrilor de Externe ai Marilor Puteri.

Furiosă de aceste luări de poziție occidentale, a răbufnit ^{Ana Pauker} pe 4 Noiembrie într'un miting al P.C.R. ținut la Ploiești, în care a strigat: "Unii de peste mări și țări s-au obișnuit ca numai alde Maniu și Brătianu să conducă țara noastră; ori ce învăț are și dezvolt."